

**Oświadczenie złożone
przez senatora Zdzisława Pupe
na 49. posiedzeniu Senatu
w dniu 20 lutego 2014 r.**

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Macieja Grabowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra o podjęcie działań zmierzających do doprecyzowania przepisów ustawy – Prawo wodne w zakresie właściwości organów do udzielania pozwoleń wodnoprawnych związanych z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią.

W obecnym stanie prawnym art. 122 ust. 2 ustawy – Prawo wodne wskazuje wymóg uzyskania pozwolenia wodnoprawnego między innymi na wnoszenie obiektów budowlanych oraz wykonywanie innych robót na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, w przypadku gdy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej wydał decyzję, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 88l ust. 2 ustawy – Prawo wodne. Zgodnie z art. 140 ust. 5 ustawy – Prawo wodne organem właściwym do wydania tego pozwolenia wodnoprawnego jest marszałek województwa.

Zgodnie z zasadami logiki użyty w przywołanym art. 122 ust. 2 spójnik „i” oznacza koniunkcję, czyli wymóg uzyskania pozwolenia wodnoprawnego między innymi na wnoszenie obiektów budowlanych oraz wykonywanie innych robót na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią w sytuacji, gdy występują obie przesłanki i uzyskane są obie decyzje, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 88l ust. 2 ustawy – Prawo wodne. Tym samym marszałek województwa posiada podstawę prawną do udzielenia pozwolenia wodnoprawnego związanego z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią tylko w przypadku wydania obu decyzji, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 88l ust. 2 ustawy – Prawo wodne. Na ten fakt zwrócił też uwagę dyrektor Biura Administracyjno-Prawnego Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej w piśmie z dnia 2 sierpnia 2012 r., znak: KZGW/BAP-po/588/2012/Ic, kierowanym do marszałka województwa pomorskiego.

Marszałkowie województw w ramach prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących udzielenia pozwoleń wodnoprawnych związanych z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią, stosując tę wykładnię prawną, wchodzili w spory kompetencyjne ze starostami.

W postanowieniach dotyczących rozstrzygnięcia sporów kompetencyjnych pomiędzy starostami a marszałkami województw w zakresie spraw o udzielanie pozwoleń wodnoprawnych związanych z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią Naczelny Sąd Administracyjny jednoznacznie wskazuje marszałka województwa jako organ właściwy do rozpoznania tych spraw (między innymi z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt II OW 16/13, z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt II OW 95/13, z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt II OW 106/13, z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt II OW 112/13).

W związku z takim orzecznictwem sądownoadministracyjnym jednym z możliwych działań podejmowanych przez marszałków województw w wymienionych sprawach było ustalanie potrzeby uzyskiwania przez wnioskodawców obu decyzji, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 88l ust. 2 ustawy – Prawo wodne. W przypadku gdy ustalono wymóg uzyskania tylko jednej z decyzji, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 88l ust. 2 ustawy – Prawo wodne, orzekano o umorzeniu prowadzonego postępowania z przyczyn prawnych, wobec braku normy prawnej udzielającej organowi administracji publicznej kompetencji do wydania decyzji administracyjnej na podstawie art. 105 §1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. Taki sposób prowadzenia postępowania administracyjnego potwierdził prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej w decyzji z dnia 12 sierpnia 2013 r., znak: KZGW/BAPpo-496/6734/2013/mg. Jednak w innym orzeczeniu, zawartym w decyzji z dnia 16 stycznia 2014 r., znak: KZGW/BAPpo-757/2013/MS, prezes zmienił orzecznictwo i orzekł, wskazując, że marszałek w ramach rozpatrywania wymienionych spraw winien na wstępie ustalić organ właściwy do załatwienia danej sprawy.

W związku z aktualnym stanem prawnym i orzecznictwem sądownoadministracyjnym, chcąc, aby postępowania administracyjne prowadzone były w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, a organy administracji publicznej działały w sprawach wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do ich załatwienia, zwracam się do Pana Ministra o podjęcie pilnych prac nad zmianą ustawy – Prawo wodne. Zmiany w tej ustawie powinny spowodować większą czytelność przepisów dotyczących udzielania pozwoleń wodnoprawnych związanych z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią oraz właściwości organów do udzielania tego rodzaju pozwoleń wodnoprawnych.

Jednocześnie proszę o przedłożenie stanowiska, wobec wspomnianych orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego, w przypadku gdy w postępowaniu ustalono wymóg uzyskania tylko jednej z decyzji, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 881 ust. 2 ustawy – Prawo wodne, czy marszałek województwa winien:

– wydawać pozwolenia wodnoprawne związane z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią będące w sprzeczności z art. 122 ust. 2 ustawy – Prawo wodne,

– umarzać prowadzone postępowania związane z obszarami szczególnego zagrożenia powodzią z przyczyn prawnych, wobec braku normy prawnej udzielającej organowi administracji publicznej kompetencji do wydania decyzji administracyjnej, w związku z zapisami art. 881 ust. 6 ustawy – Prawo wodne wskazującymi, że decyzja, o której mowa w art. 881 ust. 2 ustawy – Prawo wodne, wygasa, jeżeli w terminie dwóch lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganego pozwolenia wodnoprawnego.

W związku z tym stanem rzeczy działania w przedstawionym zakresie są konieczne i uzasadnione.

Zdzisław Pupa